

ἀνάλαβε σὺ, ὦ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἔργον νὰ διασώσῃς τὰ δάση σου, μελετῶν τὸ θέμα, σκεπτόμενος περὶ τῶν δυνατῶν καὶ ἐκτελεστέων τρόπων τῆς διασώσεως.

Συγκρότησον ἐταιρίας πολυπληθεῖς, ἀνάλαβε σὺ τὴν διδασκαλίαν καὶ πρόνοιαν περὶ αὐτῶν, καὶ φῶτισον καὶ αὐτὴν τὴν κυβέρνησίν σου, καὶ βιάσον τὴν νὰ πράξῃ τὸ καθήκον της. Τί δαπανᾷσαι εἰς συλλόγους πολιτικούς, ὧν οὐκ ἔστιν οὔτε ἀριθμὸς οὔτε ὄφελος; Κατάβηθι εἰς πρακτικώτερα ἔργα!—Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ εἴπομεν καὶ ἐκκηρύξαμεν ἀλλ' ἡ φωνή μας ἦτο καὶ ἐδῶ πάλιν: *φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ*. Καὶ τί νὰ πρωτοκλάσῃ τις εἰς τὸν τόπον τοῦτον, τὸν ὁποῖον φαίνεται, ὅτι κατηράσθη ὁ Θεὸς ἐξ αὐτῆς τῆς γενέσεώς του!

Οὐ γὰρ μέλεος, τί ποτ' ἀπόσω;
Ποῖαν ἀχώ; ποῖον ὄδυρμόν;

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Νεαρὸς φοιτητῆς τοῦ ἐν Πέστη Πανεπιστημίου προσκληθεὶς εἰς χορόν τινα, παρήγγειλε ζευγὸς στιλπνῶν ὑποδημάτων.

Ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἤγγιζεν, ἀλλὰ τὰ ὑποδήματα δὲν ἐφαίνοντο καί, ὡς εἰκός, ὁ φοιτητῆς ἐδυσφόρει.

«Δὲν θὰ τὰ ἔχῃς τὰ ὑποδήματα, τῷ ἔλεγον οἱ φίλοι πειράζοντες αὐτόν.

— Ἄμ' δέ! ἀπεκρίνετο ὁ νέος».

Τὴν παραμονὴν τοῦ χοροῦ, ἔρχεται εἰς τοῦ ὑποδηματοποιοῦ καὶ ἐρωτᾷ·

— Τὰ ὑποδήματά μου;

— Κύριε, ἀποκρίνεται ἀπελπισὶς ὁ ἀνακριθὴς τεχνίτης, ἔχω, εἰςζεύρετε, τόσας παραγγελίας δι' αὔριον . . . .

— Ἄ, ἔτσι λοιπὸν εἶσαι σὺ; τὴν ὥρην βλέπεις . . . . ἀνεφώνησεν ὀργίλως ὁ νέος.

Καὶ ἀπελθὼν, ἐπανέρχεται μεθ' ἡμίσειαν ὤραν ἄγων δύο κύνας, ἐξ ἐκείνων οὓς ἔχουσι συνήθως οἱ οὐγγροὶ φοιτηταὶ συντηροῦντες αὐτοὺς δαπάναις τοῦ σωματείου του.

— Τοὺς βλέπεις αὐτοὺς τοὺς δύο σκύλους; εἶπεν εἰς τὸν ὑποδηματοποιόν.

— Μάλιστα, κύριε.

— Κομμάτια θὰ σὲ κάμουν ἂν δὲν τὰ ἔχῃς ἔτοιμα τὰ ὑποδήματα αὔριον τὸ ἀπόγευμα.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν. Ἄλλ' ἀνθρωπὸς τις ἐξεπίτηδες πληρωθεὶς ἴστατο ἐκ διαλειμάτων πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἔκραζε διὰ φωνῆς λυπηρᾶς καὶ πενθίμου·

— Κακόμοιρε! μὴ λησμόνει τὰ ὑποδήματα τοῦ κ. Α.

Μία μόνη νύξ ὑπελείπετο εἰς τὸν δύσμοιρον ὑποδηματοποιόν πρὸς κατασκευὴν τῶν ὑποδημάτων, ἅτινα ἀπῆλθον παρ' αὐτοῦ διὰ τοῦ πα-

ραδόξου τούτου τελεσιγράφου. Τὴν δεκάτην ἔκλεισε τὸ ἐργαστήριόν του καὶ εἶπε στενάζων εἰς τὴν γυναῖκά του.

— Ἔλα, ἔλα, πρέπει νὰ κάμωμεν νυκτέρι ἀπόψε.

Ἐν ᾧ δ' ἐπορεύετο οἴκαδε διὰ τῶν ἐρήμων τῆς πόλεως ὀδῶν μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἀκούουσι μακρόθεν ὕλακὰς κυνῶν καὶ νεαράν φωνὴν λέγουσαν·

— Ὑποδηματοποιε, συλλογίσου ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου, συλλογίσου τὴν οἰκογενεΐάν σου . . .

Τὴν ἐπαύριον ὁ φοιτητῆς φορῶν τὰ ἀπαστράπτοντα στιλπνὰ ὑποδήματά του ἐχώρευε λυσσωδῶς . . .

Ὁ νέος οὗτος φοιτητῆς τῆς Πέστης ἦτο οὐδεις ἄλλος ἢ ὁ Ἀνδράσσης ὁ πρὸ μικροῦ παραιτηθεὶς ἀρχικαγγελάριος τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας καὶ Οὐγγαρίας. Κυρία *Σ.

Ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἀφῆκεν ἀνέκδοτόν τι ἀλλ' ἡμιτελὲς δυστυχῶς ποίημα, τὸν «Φωτεινόν», οὗ τινος ἀπόσπασμά τι, φιλοφρόνως ἀποσταλὲν ἡμῖν ὑπὸ τῶν υἱῶν του, δημοσιεύομεν ἐν τοῖς ἐπομένοις. Τὸ ποίημα τοῦτο ἔχει θέμα ἐπεισοδιὸν τι τῆς ἐν Ἑλλάδι Φραγκοκρατίας, ἡ δὲ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Λευκάδι ἐπὶ Γρατιανοῦ Τζώρτζη, φράγκου αὐθέντου τῆς νήσου. Τοῦ ποιήματος τούτου μόλις ἐπρόφθασε νὰ γράψῃ ὁ ποιητῆς τρία ἄσματα, καὶ τοι ἀπὸ τινος χρόνου εἰργάζετο πρὸς τοῦτο μετὰ πυρετώδους ταχύτητος, ὡσεὶ προαισθανόμενος τὸ ταχὺ τέλος του καὶ ἐπιθυμῶν νὰ προσφέρῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο ποιητικὸν του ἄνθος ἀέριον εἰς τὸν ἔθνικόν Παρνασσόν. Τὸ ἐπόμενον ἀπόσπασμα ἀποτελεῖ τὸ τέλος τοῦ β' ἄσματος· ἡ νεῆς ἦτις «ναναρίζεται μετὰ τὸ τραγοῦδι» εἶνε ἡ ὠραία θυγάτηρ τοῦ Φωτεινοῦ, γέροντος ὀπλαρχηγοῦ τῆς Λευκάδος καὶ ἥρωος τοῦ ποιήματος, Σ. τ. Δ.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

. . . . .

Ἄλλὰ τοῦ Μᾶη τὸ σύννεφο φεύγει μὲ μιᾶς καὶ σβύεται
Ἄμα τοῦ ἡλίου 'ς τὰ βουνὰ προβάλλον ἡ ἀχτίδες·
Ποῖα λάμψη τάχα τῆς φτωχῆς τὴν καταχνιά θὰ διώξῃ;...
Τ' ἀνήσυχα τὰ μάτια της στηλώνει 'ς τὴν εἰκόνα
Ποῦ ἐπάνωθι της κρέμεται, κυττάζει τὸ κανδήλι
Ποῦ τὴν φωτίζει ἀκοίμητο κ' εὐθὺς 'ς τὸ μέτωπό της
Ἄστράφτει πάλ' ἡ ξαστεριά καὶ καταβαίνει ὁ ὕπνος
Σ τὰ βλέφαρά της ἑλαφρῶς. Τὰ πικραμένα χεῖλη
Στολίζει τὸ χαμόγελο καὶ σὰ βυσσασταροῦδι
Μονάχη ναναρίζεται σιγὰ μὲ τὸ τραγοῦδι.

Σὲ παράμερο λαγκαδι
Καταιβαίνει μιὰν αὐγὴ
Διψασμένο ἓνα κοπάδι
Καὶ ξανοίγει μιὰ πηγὴ.

Λέν' ὅτ' ἦταν μαγευμένη
Κ' εἶχε φίλο ἓνα στοιχειό
Ποῦ τὴν ἤθελε κλεισμένη
Νὰ μὴ βλέπῃ οὔτ' οὐρανό.